

Εικονογράφηση της Dominique Mallatere

απώλεια x τέσσερα

Γεωργία Συλλαίου

Privacy - Athens

Κατέγραφε τα αυριανά ραντεβού του. Νοερώς. Μέσα στους ζεστούς λαβυρίνθους του εγκεφάλου του κυλούσαν ονόματα και φυσιογνωμίες. Ανακάθισε στον καναπέ και άναψε την πίπα του. Παρακολούθησε με το βλέμμα το τρίγωνο του φωτός που λιγότευε δραματικά στο χαλί καθώς ενωνόταν με τη δυτική μεσοτοιχία. Εκεί βρισκόταν το μεγάλο παράθυρο του δωματίου. Το τηλέφωνο χτύπησε τρεις φορές, αλλά αυτός εξακολουθούσε να κοιτάζει το τρίγωνο μέσα από το γαλαζωπό καπνό. Σήκωσε το βλέμμα και κοίταξε ερευνητικά το γνώριμο χώρο που βυθιζόταν στο ευεργετικό μισοσκοτάδο. Τα γαλάζια λουλούδια που του έφερε το πρωί η κόρη του μύριζαν δυνατά. «Είναι κρινάκια», είπε μεγαλόφωνα και σε λίγο το επανέλαβε πιο αργά και πιο σιγανά. Τα λουλούδια και ο καπνός της πίπας του είχαν παραπλήσιο χρώμα και δυνατές οσμές. Ολόκληρο το δωμάτιο βυθιζόταν στο γαλάζιο χρώμα, στη γαλαζωπή μυρωδιά και στο χρυσαφί φως της λάμπας δίπλα του. Ακούμπησε το κεφάλι του πίσω. Το ένιωθε βαρύ και γεμάτο ασήμαντες σκέψεις. Αυτές οι σκέψεις είχαν μια χειροπιαστή οντότητα, ένα άχρηστο βάρος. «Θα το ξεφορτωθώ», ψιθύρισε και βολεύτηκε καλύτερα στον καναπέ κλείνοντας τα μάτια. Η κοπέλα μετακινήθηκε από το βάθος του δωματίου πίσω από το γραφείο του και, κάνοντας το γύρο της μικρής σέρας με το ενυδρείο, στάθηκε μπροστά του. «Ηρθες», της είπε. «Εδώ και πολλή ώρα», απάντησε εκείνη γελώντας. «Έχεις κάτι να πιούμε;» Χωρίς να περιμένει απάντηση άνοιξε το ντουλαπάκι πάνω από το μικρό νεροχύτη και έριξε σ' ένα πλαστικό ποτήρι λίγο ούισκι. Κάθισε απέναντί του και τον κοίταξε πάνω από το ποτήρι της. Τώρα ένιωθε και τη δική της μυρωδιά. Άνοιξε τα μάτια και την περιεργάστηκε νιώθοντας μια αδιόρατη ενόχληση. Η κοπέλα σώπαινε πάλι. Τα μάτια της σάρωσαν αστραπιαία το χώρο και στάθηκαν πάλι στο πρόσωπό του. Άπλωσε το χέρι της κι αυτός μαζεύτηκε προς τα πίσω, νομίζοντας ότι ήθελε να τον αγγίξει. Αυτή ακούμπησε το ποτήρι στο τραπεζάκι και γέλασε. Του πήρε την πίπα από το χέρι και την έβαλε τελετουργικά στο στόμα χωρίς να τον αφήνει στιγμή από τα μάτια της. Τα χείλη της έκλεισαν σφιχτά γύρω από το υγρό στόμιο και πήρε μια βαθιά ρουφηξιά. Τα μάτια της δάκρυσαν. «Είναι βαρύς καπνός», της είπε και έκανε να ξαναπάρει την πίπα του. Αυτή του την ξανάβαλε στο στόμα και σκούπισε

τα μάτια της. «Είναι αργά», της είπε και σταύρωσε τα χέρια στο στήθος του. Είχε την ελπίδα ότι η κοπέλα θα καταλάβαινε πως ήθελε να μείνει μόνος. Την παρακολούθησε να ακουμπάει πίσω, να σταυρώνει τα πόδια και να φέρνει το ποτήρι στα χείλη της. Μια αδημονία τον κατέκλυσε. Κι αν δεν έφευγε; Αν έμενε εδώ; Οι ώρες θα περνούσαν και μαζί με τις μυρωδιές η κοπέλα θα ενσωματωνόταν στο γνώριμο δωμάτιο, το όνομά της θα κυλούσε βαρύ στο κεφάλι του. Τα λουλούδια θα έγερναν τα κεφαλάκια τους κι αυτή θα εξακολουθούσε να τον κοιτάει και να πίνει αργά το ποτό της. Σηκώθηκε και στάθηκε από πάνω της. Αυτή γύρισε το πρόσωπό της προς το μέρος του. Έβλεπε τα χείλη της να γυαλίζουν στο χρυσαφί φως, τα ίχνη από τα δάκρυα στα άβαφα μάγουλά της. Τη χαστούκισε με δύναμη, με ολόκληρη την παλάμη. Η κοπέλα έγειρε στο πλάι, αλλά δεν άλλαξε έκφραση. Εξακολουθούσε να τον κοιτάει κατάματα έχοντας στο μάγουλο καθαρά τα σημάδια του χεριού του. Τη χτύπησε ξανά, στο πρόσωπο. Ένωσε στα δάχτυλα την υγρασία του δέρματός της. Δάκρυα ή σάλια. Τη χτύπησε πολλές φορές, και όταν αυτή είχε πέσει πια στο χαλί, εκεί που πριν από πολλή ώρα ήταν το φωτεινό τρίγωνο. Η κοπέλα είχε πέσει μπρούμυτα και τα μαλλιά της απλώνονταν φλογάτα, ίδια με το χρώμα που είχε το φωτεινό τρίγωνο πριν. Την κλότσησε στον κρόταφο. Δύο φορές κι ακόμη μια με περισσότερη δύναμη. Το κεφάλι της χτύπησε στο μασίφ τραπεζάκι. Παρατήρησε ότι ο ήχος ήταν υπόκωφος. Μετά πήγε προς το μικρό νεροχύτη, εκεί που πριν από λίγο την είδε να βάζει το ουίσκι στο πλαστικό ποτήρι. Έπλυσε τα χέρια και έστρωσε τα μαλλιά του. Πήρε βαθιά αναπνοή και κοίταξε με ευγνωμοσύνη το ιδιωτικό δωμάτιο. Τα γαλάζια λουλούδια μύριζαν δυνατά. Η κουρτίνα στο δυτικό παράθυρο μετακινήθηκε από το βραδινό αεράκι. Άκουσε το σκυλί να γαβγίζει και σκέφτηκε ότι είναι ώρα να το ταΐσει. «Είναι κρινάκια», είπε μεγαλόφωνα και άνοιξε την πόρτα του δωματίου. Σταμάτησε για λίγο, όσο για να ξανανάψει την πίπα του, και μετά έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Nostalgia - Cairo

Και πού ξέρεις τελικά, μπορεί και να τα καταφέρει. Ανεβαίνει και κατεβαίνει στα τρένα και τα αεροπλάνα χωρίς πλέον να καθυστερεί. Οι ταξιτζήδες και οι υπάλληλοι των ξενοδοχείων σκοτώνονται να τον περιποιηθούν. Φυσικά τη νύχτα παίρνει υπνωτικά. Τα πρωινά αναρωτιέται σε ποιο ξενοδοχείο ξυπνάει. Μετά θυμάται, θυμάται περισσότερα εννοείται από το πού βρίσκεται, και κυλούν τα πρώτα δάκρυα της ημέρας. Για λίγο. Μετά πρέπει οπωσδήποτε να πάει στην τουαλέτα. Αντικρίζει το κλωμό του σώμα ολοένα και πιο μικροκαμωμένο. Παραγγέλνει πρωινό στο δωμάτιο. Πάντα. Αρνείται την όψη των πλούσιων μπουφέδων, τις ομελέτες, τα λουκάνικα, τις ουρές με τα πιάτα ανά χείρας. Τη βουλιμία του τζάμπα. Πίνει μόνο καφέ, το μοναδικό καφέ της ημέρας. Μετά μουλιάζει στο μπάνιο. Οι κοπέλες των ξενοδοχείων τον γνωρίζουν, του αφήνουν έξτρα αφρόλουτρα. Τους αφήνει φεύγοντας ακριβιά περιοδικά, σιντί, μπικλιμπίδια. Βγαίνοντας από το μπάνιο ξαναθυμάται. Κλαίει πάλι για λίγο. Σφίγγεται στη θαλπωρή της ζακέτας του. Κατεβαίνει κάτω ίσα για να του φτιάξουν το δωμάτιο. Φοράει πάντα μαύρα γυαλιά. Με ήλιο, με βροχή, με χαλάζι. Τα μάτια του είναι κόκκινα, βάζει κολλύριο ανά μία ώρα. Ανοίγει το κινητό του μηχανικά, διότι γνωρίζει πολύ καλά πως ο αριθμός που θα του άλλαζε τη ζωή δε θα εμφανιστεί ποτέ πια

στη γαλαζωπή οθόνη. Ξανανεβαίνει στο δωμάτιο σφίγγοντας δύο εφημερίδες και ένα περιοδικό, στριμώνχεται ανάμεσα στο καροτσάκι με τα σεντόνια, τις πετσέτες, τα απολυμαντικά και χαμογελάει με ειλικρίνεια στην κοπέλα που μόλις βγαίνει από το δωμάτιο. Αυτές οι κοπέλες είναι ο τελευταίος του κρίκος με την άλλη ζωή, τη ζωή των ανθρώπων, γι' αυτό και τις αγαπά όλες ανεξαιρέτως. Και αυτές του το ανταποδίδουν με ένα θερμό βλέμμα, ένα χαιρετισμό, που είναι πολύ κοντά στην παρότρυνση και εμπεριέχει επίσης και μια αδιόρατη ανησυχία. Αλλά όλα αυτά πολύ διακριτικά. Μετά οι κοπέλες σκύβουν το κεφάλι στις σκούπες τους και το χαμόγελό τους αναποδογυρίζει, η ρυτίδα επανέρχεται στο μεσόφρυο. Κι αυτός με μια μικρή αίσθηση απώλειας κλείνει πίσω του την πόρτα και στέκεται για λίγο ατενίζοντας το ανανεωμένο δωμάτιο. Βγάζει τη ζακέτα του, τα γυαλιά και τα παπούτσια. Ανοίγει το ερκοντίσιον. Στο φουλ, 29 βαθμοί. Κρυώνει πάντα πολύ. Ξεφυλλίζει τις εφημερίδες χωρίς να τις βλέπει. Ρίχνει συνεχώς ματιές στο ρολόι, περιμένει να πάει δώδεκα, να παραγγείλει το πρώτο ποτό της ημέρας. Μια μέρα, το ξέρει, θα καλέσει το ρουμ σέρβις και μαζί με την πρωινή του βότκα θα μπει στο δωμάτιο μια κοπέλα ωραία σαν άγγελος για να του τη φέρει. Αυτός θα υπογράψει στο χαρτάκι κι αυτή θα καθίσει στην άκρη του κρεβατιού με σταυρωμένα τα χέρια στα γόνατά της. Η στολή της θα είναι άσπρη και πεντακάθαρη, όπως όλων των αγγέλων του κόσμου. Το πρόσωπό της αρυτίδωτο και συμπονετικό σαν το χιόνι. Κι αυτός θα γείρει στην αγκαλιά της και θα κλάψει χωρίς ντροπή, θα κλάψει βγάζοντας άσχημους οξείς ήχους, βρέχοντας την ατσαλάκωτη στολή της. Η κοπέλα θα κλείσει τον τελευταίο του τύραννο, το κινητό του τηλέφωνο, και θα του χαϊδεύει απαλά τα μαλλιά μέχρι να τον ηρεμήσει. Το ερκοντίσιον θα πνέει τα λoίσθια, δε θα του χρειάζεται πλέον η ζεστασιά του. Και λίγο πριν τελειώσουν τα δάκρυα, η κοπέλα θα έχει βάλει στην έξω πλευρά της πόρτας του το «do not disturb».

Nosferatu - Berlin

Κοίταξε ακόμη μια φορά ψηλά και συνειδητοποίησε ότι καθόταν πάλι κάτω από τη σβηστή λάμπα του πανδοχείου. Παρά το σχετικό σκοτάδι διάβαζε άνετα το βιβλιαράκι με τους γοθτικούς χαρακτήρες. Η γηραιά κυρία στην άλλη άκρη της αίθουσας τον κάρφωνε με τα διαπεραστικά ματάκια της. «Αναμμένα κάρβουνα», σκέφτηκε και αυτομάτως απέρριψε την κοινότοπη παρομοίωση. Στερέωσε τα γυαλιά του και της ανταπέδωσε σταθερά το βλέμμα. «Νεαρέ μου», του είπε και, παρά την απόσταση ή ίσως εξαιτίας αυτής, τα λόγια της ακούστηκαν με ηχώ στον κενό μεταξύ τους χώρο, «έχετε, νομίζω, να κάνετε μία παραλαβή». Ο Ζ. αισθάνθηκε δυσφορία. «Το έχω υπόψιν, μαντάμ». Η κυρία συνέχιζε να τον κοιτάζει, «ενδεχομένως διασκεδάζει με την αναβλητικότητα μου», σκέφτηκε ο Ζ. και αισθάνθηκε ακόμη μεγαλύτερη δυσφορία. «Εξακολουθεί να σας ελκύει λοιπόν η σβηστή λάμπα του πανδοχείου μας», συνέχισε αυτή, «έχετε μια πρασινωπή μεφιστοφελική αύρα άλλωστε, και ένας κοινός θνητός θα αντιλαμβανόταν ότι διαφέρετε». Ο Ζ. έκλεισε το βιβλιαράκι του και της χαμογέλασε. «Ένας κοινός θνητός είμαι κι εγώ, μαντάμ, ένας απλός δημόσιος υπάλληλος που παραλαμβάνει προσωπικότητες και αναβάλλει τη στιγμή που θα αντιμετωπίσει το κοφτερό πνεύμα τους». Η κυρία γέλασε ανάλαφρα και τον έδειξε με το μπιστούλι της. «Δε με ξεγελάτε εμένα, νεαρέ μου. Ξέρετε πόσων ετών είμαι; Καλύτερα να

μη σας πω, άλλωστε ποτέ δεν το λέω». Ο Ζ. υποκλίθηκε ελαφρά με το κεφάλι. «Δεν είμαι αδιάκριτος». Την παρακολούθησε να στερεώνει ένα λεπτό τσιγάρο στην άκρη της κεχριμπαρένιας πίπας της και να το ανάβει με σταθερό χέρι. Στο στιγμιαίο φως της φλογίτσας το πρόσωπό της πέρασε μέσα στο χωροχρόνο σαν περγαμνή. «Το γνωρίζω, νεαρέ μου. Είστε υπερβολικά διακριτικός. Ο υψηλός προσκεκλημένος μας θα χαρεί να σας γνωρίσει. Δεν έχει, βλέπετε, συχνά την τύχη να συναναστρέφεται νέους με μηδαμινές προκαταλήψεις όπως εσείς. Παρακαλώ, μην προσπαθείτε να με διαψεύσετε, γνωρίζω την περιφρόνησή σας ως προς τα ανθρώπινα πάθη. Όμως τώρα μπορεί και να αναρωτηθείτε, να έχετε την ευκαιρία να αμφιβάλλετε. Ο Νοσφεράτου είναι τόσο εμπαθής ώστε είναι υπεράνω κάθε κοινού πάθους. Είναι τόσο ερωτευμένος όσο και ο ίδιος ο Έρω, μόνο που δεν έχει πλέον βέλη στη φαρέτρα του. Δεν του χρειάζονται, βλέπετε, τα έστρεψε όλα στον εαυτό του. Είναι τόσο δαιμονικός, ώστε οι δαίμονες κλαίνε με λυγμούς όταν τύχει και τον συναντήσουν». Ο Ζ. σηκώθηκε ήσυχα από την καρέκλα του, φόρεσε το παλτό και τα γάντια του. Έβαλε το βιβλιάρaki στην τσέπη του και τυλίχτηκε στο κασκόλ του. Δεν ανταπέδωσε το βλέμμα στην κυρία που τον κοιτούσε ερευνητικά, προσπαθώντας να εκμαιεύσει μια αντίδραση. Δε θα αντιδρούσε. Απλώς θα παραλάμβανε τον υψηλό προσκεκλημένο του ιδρύματος. Και μετά θα ξαναγύριζε στα υγρά ερέβη των σελίδων του. Ουδείς θα υποπευόταν ότι ο Ζ. είχε ήδη συναντήσει τον Νοσφεράτου. Άνοιξε την πόρτα του πανδοχείου και ο αέρας τον χτύπησε στο πρόσωπο γεμίζοντας με λεπτές νιφάδες χιονιού τα τζάμια των γυαλιών του. Ένωσε μια φευγαλέα ευγνωμοσύνη για τη δριμύτητα του ψυχρού απογεύματος. Έβαλε τα χέρια στις τσέπες και προχώρησε στο λιθόστρωτο. Πίσω του οι λάμπες του δρόμου άναβαν με σχολαστική ακρίβεια η μία κατόπιν της άλλης. Το χιόνι στροβιλιζόταν στο φως τους σε μικρές τρελές δίνες. Τίποτε δεν υπήρχε αληθινά.

Manhattan - Lost

Κατέβηκε τα σκαλιά. Ήταν κάτι σκαλιά πέτρινα και φθαρμένα, γλιστρούσαν από την Κυγρασία και από διάφορα άλλα υπόπτου προελεύσεως υλικά. Ο τοίχος που πήγε να ακουμπήσει το χέρι της όταν ένωσε το τακούνι της να σκαλώνει σε μια ρωγμή ήταν επίσης υγρός και τραχύς. Μια μυρωδιά ούρων και ξεθυμασμένου ούισκι χτύπησε τα ρουθούνια της καθώς κατέβαινε όλο και πιο χαμηλά. Αλήθεια, πόσο μεγάλη ήταν αυτή η σκάλα; Πόσο βαθιά θα κατέβαινε; Σταμάτησε για λίγο και κοίταξε ψηλά. Ο ουρανός φαινόταν σαν μέσα από τούνελ. Διάστικτος από λαμπερά άστρα, και το χρώμα του ήταν τόσο εξωπραγματικά μπλε, που της κόπηκε η αναπνοή. Τύλιξε σφικτά το παλτό της και συνέχισε να κατεβαίνει. Τώρα τα σκαλιά ήταν πιο επίπεδα, το βήμα της έγινε πιο σίγουρο. Σε λίγο τα τακούνια της χτύπησαν σε μάρμαρο. Κοίταξε προσεκτικά κάτω και είδε ένα μάρμαρο σχεδόν διαφανές, καθαρότατο. Διαγράφονταν ακτινωτά σχέδια και μίσχοι λουλουδιών. Κατέβηκε κι άλλο. Τώρα τα σκαλιά φωτίζονταν από κάτω με ένα χρώμα μαβί ροζ και οι μίσχοι κατέληγαν σε τριαντάφυλλα. Όταν ξανακοίταξε ψηλά, δε φαινόταν τίποτε πια. Αλλά είχε φτάσει. Η είσοδος ήταν μεγαλοπρεπής. Μια βαριά βελούδινη κουρτίνα έπνιγε τους ψιθύρους, τα γέλια και τα ντιντινίσματα των κρυστάλλινων ποτηριών. Την παραμέρισε και την υποδέχτηκε ζεστασιά και ένα απαλό ροδακινί φως. Παντού υπήρχαν βάζα με λουλούδια και αναμμένα

κεριά. Κάποιος της πήρε τη γούνα αφού πρώτα υποκλίθηκε με σεβασμό. Δεν τον κοίταξε, ποτέ δεν πρόσεχε τα πρόσωπα αυτών που την υποδέχονταν. Στη μέση του δωματίου δέσποζε το τεράστιο τραπέζι με την πράσινη τσόχα. Είδε τρεις γυναίκες που έμοιαζαν μεταξύ τους και παραδόξως έμοιαζαν και με την ίδια. Φορούσαν κόκκινα φορέματα και είχαν τα μαλλιά τους χτενισμένα ψηλά. Στα αυτιά τους ιρίδιζαν τα διαμάντια. Φορούσαν και οι τρεις γάντια όπως κι αυτή. Είδε και τέσσερις άντρες με σοβαρά χλωμά πρόσωπα και μαύρα κοστούμια. Αίφνης, εξουθενωμένη, σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα. Έκλεισε τα μάτια. Όταν τα ξανάνοιξε, κάποιος της πρόσφερε ένα ποτήρι με κεχριμπαρένιο ούισκι. Ήπιε άπληστα και ζήτησε και δεύτερο, το οποίο της προσφέρθηκε πάραυτα. Ο πιο ηλικιωμένος από τους τέσσερις άντρες την πλησίασε και τη ρώτησε ευγενικά αν είναι έτοιμη. Τον ακολούθησε στο μεγάλο τραπέζι κρατώντας σφιχτά την τσάντα της. Αυτός της κράτησε το ποτήρι μέχρι να καθίσει και να σηκώσει τα μάτια για να δει τους συμπαίκτες της. Μετά της το έδωσε και το χαμόγελό του είχε μια έκφραση θλίψης και θριάμβου μαζί. Αυτή ήπιε μια γερή γουλιά και το ακούμπησε προσεκτικά μπροστά της. Ένωθε ότι είχε ακόμη χρόνο. Τα μάτια της περιεργάστηκαν το χώρο και μετά κοίταξε τη βελούδινη κουρτίνα της εισόδου. Ξαν αστραπή πέρασε από το νου της ο μπλε ουρανός και τα απαστράπτοντα αστέρια. Μακρινά και καθαρά. Οι συμπαίκτες της την κοιτούσαν σχεδόν ανυπόμονα. Πήγε να σηκωθεί, να φύγει, αλλά ήταν πολύ κουρασμένη. Η κατάβαση την είχε καταβάλει. Η απώλεια φτερούγιζε στο στήθος της. Κι όμως είχε κερδίσει τα πάντα! Επομένως δεν είχε περιθώρια. Έβγαλε τα γάντια και έδειξε στη λαμπερή ομήγυρη τα άδεια χέρια της. Από την πλευρά της παλάμης. (δε)

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΔΙΑΦΗΜΙΖΟΜΕΝΩΝ

ΓΕΡΜΑΝΟΣ	2η εξωφύλλου	ΚΕΔΡΟΣ	σελ. 6-7, 128-
ΔΑΡΔΑΝΟΣ	σελ. 113	I29LIBRO	σελ. 55
ELIDOC	σελ. 1	ΜΕΛΑΝΙ	σελ. 153
ΕΝ ΛΕΥΚΩ	σελ. 95	ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ	σελ. 113
ΕΣΤΙΑ	σελ. 147	MONDO GRECO	σελ. 163
HELLENIC		MONT BLANC	οπισθόφυλλο
COMMUNICATION		ΠΑΤΑΚΗΣ	σελ. 19, 83
SERVICE	σελ. 143	PETNET	σελ. 76
HONDOS CENTER	3η εξωφύλλου	ΠΟΛΙΣ	σελ. 41
ΗΛΕΚΤΡΑ	σελ. 191	ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ	σελ. 77
ΙΑΝΟΣ	σελ. 103, 126	THAT'S RIGHTS!	σελ. 199
ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗΣ	σελ. 2-3, 104-105 149, 150-151, 163, 164-165		